Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — До ситуациї на Угорщині. — Ворохобня в Ємені. — Події в Росиї і російско-японьска війна.

Як доносять віденські ґазети, справа ще не порішена, чи Рада державна має бути відрочена вже в пятницю 12-го, чи аж в понеділок 15-го с. м. і чи настане лиш перерва, котру заповість лиш президент палати, чи наступить формальне відрочене, оголошене в урядовій ґазеті. На раді міністрів сего тижня має ся також порішити, чи проєкти зміни ординациї виборчої і ладу краєвого в ческім королівстві — котрі вже виготовлені — мають бути предложені, чи лиш заповіджені.

Віденьска праса займає ся тепер справою утвореня парляментарного кабінету, а „Montagsrevue" доказує, що німецкому народови треба поставити два питаня: чи хоче переобразованя міністерства і чи годить ся на то, щоби єго заступники працювали спільно з міністерством. Коли Німці скажуть, що вступлять до правительства аж по нових виборах, то мусять і теперішному розбитю зробити конець. Комітет чотирох добрий для оборони, але правительство потребує певнійшої більшости. Парляментарне правительство перед новими виборами буде лиш короткий час жити. Др. Ґавч зробить лише, коли буде з панами Гартлем, Козелем і Кляйном дальше господарити, а партиї будуть мусїли єго й дальше як доси підпирати.

Fremdenblatt одержав від особи, котра знає дуже добре парляментарні відносини на Угорщині, слідуюче представлене ситуациї: Всї партиї на Угорщині суть того переконаня, що відносини в послідних двох безперечно поправили ся. Пристрастний настрій значно ослаб і всюди слїдно спокійнійше пониманє положеня. Мимо того ґрунт для нового кабінету все ще не підготовлений. Не надійшла ще пора, в котрій особи здібні до обнятя нового правительства могли би виступити наперед. А всеж-таки укріплює ся щораз більше погляд, що вияснене ситуациї не дасть довго на себе чекати. Серед коалїциї не сумнївають ся вже, що залагоджене кризи на теперішній дорозї єсть неможливе. Сподївають ся, що коалїция змінить свою проґраму в такий спосіб, що се подасть можність утвореня нового кабінету.

З Константинополя доносять, що вість, мов би то турецке правительство мало для поборення ворохобнї в Ємені змобілїзувати 40.000, ба навіть 100.000 войска, єсть неправдива. Всего має бути змобілїзованих около 25.000 мужа, а іменно 3 дивізия в Анґорі, 14 бриґада в Іспартї і 24 бриґада редіфів в Трапезунтї, разом 34 баталїонів. Відтак мають піти туди 2 вже змобілїзовані баталїони з Дураццо і Тирана. Командантом того войска має стати Феізі-паша, давний командант корпуса в Баґдадї, котрий в послїдних часах був командантом походу против Неджд. — З турецкої сторони все ще не хотять признати, що ворохобники взяли столицю Ємену, місто Сана, хоч о тім нема сумніву. 18 баталїонів войска, що не хотїли против ворохобників виступати, розоброєно, а що ворохобники не могли їх виживити, то пущено їх разом з маршалком Різапашою на волю. Здає ся, що крім цїлого узброєня піхоти в руки ворохобників дістали ся ще й чотири батериї.

З Москви доносять, що конґрес земств заявив ся 127 голосами против 8 за загальним правом голосованя, 57 голосами против 49 за безпосередними виборами, а 107 против 29 за утворенем двох палат в репрезентациї народній. — „Союз российских мужів" оснований гр. Шереметєвом вислав до міністра справ внутрішних депутацию з просьбою, щоби сам іменував членів конференциї в справі скликаня репрезентациї народної, а не позваляв їх вибирати автономічним інституциям, бо в такім слу

2)

„Ля стреґа".

(З німецкого — бар. Ротенбурґа).

(Дальше).

Прийшли відтак дні, в котрих не був я в робітни Родена. Я з ним поперечив ся. Наколи він спершу заходив до дому гри, аби там лиш приглядати ся оказам ріжних народностий і помічувати спосіб, в який обявляє ся пристрасть у ріжних грачів, то пізнїйше не міг оперти ся покусї і деколи пробовав сам заграти. Щастє дивно єму сприяло. За неціліий тиждень виграв около трицять франків. Коли менї то оповідав, я радив єму чим скорше гранє перервати. Але він висьміяв мене.

— Тепер переривати, де я кождого дня виграю по кілька тисяч франків! — скрикнув. — То була би найбільша дурниця, яку я міг би зробити.

— Але то майже цїлком певна річ, що коли будеш дальше грати, стратиш всьо, що виграв!

— Неможливо! Коли побачу, що щастє мене покидає, перестану сейчас грати.

— То вже не один собі постановляв, але майже нїхто не перевів. Тобі так само не удасть ся як і другим!

— Ба! Даю тобі честне слово на те, що...

— Стій! В тій справі не приймаю твого слова!

— Ґадаєш, що я міг би єго зломити?

— Ким заволодїє охота до граня, той сам не знає, що робить!

— Починаєш обиджувати.

— Ти знаєш, що я лиш добра тобі бажаю.

— Але я не потребую нїякої опіки!

Я обернув ся, аби відійти. Він задержав мене.

— Видиш — сказав — я заробляю тепер тілько в однім дни, як моїм мальованем в цїлім місяци.

— То ти малюєш задля гроший? Роден! Чи ти аж на те зійшов?

— Тепер вже менї досить того! — крикнув з обуренем, котре аж надто добре менї доказувало, що він почув себе обидженим. — Першу твою обиду міг я простити з огляду на твою ревність приятеля, другу нїколи!

Я вийшов від него, не відповівши нї слова. Кілька днів пізнїйше сидів я на бальконї мого мешканя занятий порядкованєм материялу для більшої економічної працї з записок, які я собі поробив в часї моєї послїдної подорожи до Єгипту. Може бути, що я не дочув стуканя до дверий комнати. Тихий крок звернув мою увагу, я підняв голову — передомною стояла Ля стреґа.

— Що стало ся? — спитав я, побачивши сум на її лици.

Єї великі очи наповнили ся сльозами, а молода грудь скоро піднимала ся.

— Він такий дивний! — промовила вкінци з трудом. — Єму певне лучило ся якесь нещастє!

— Кому? Професорови?

Она притакнула головою.

Я догадував ся, що стало ся. Він мусїв певне програти, богато програти, може всьо, що виграв був, а може ще більше. То мене не здивувало; я нічого иншого не надіяв ся. Але сила співчутя, яке оказувала дївчина, була для мене несподїванкою. Она доказувала менї, що постійні зносини з талановитим і дуже впрочім милим артистом обудили в серци молодої дївчини чувства, які волїли були остати для неї чужими, бодай в тім случаю. То не могло нїколи довести до чогось доброго. Але чи я мав вмішати ся? Я дуже вагував ся то зробити. Не задля хвилевого напруженя між нами; я знав, що оно довго не потреває. Але при пристрастній вдачи, як у Родена була, приносить часто таке вмішанє цїлком противний вислїд, як хотїлось єї мати.

На всякий спосіб було обовязком приятеля хочби легкими натяками випробовати єго в тім напрямі. Може саме тепер була до того найлїпша хвиля. Коли менї дївчина ще оповіла, що він глядів на неї так понуро, немов би она була винна єго нещастю, та що він ледве замішав на палетї фарбу, зірвав ся і бігав по комнатї в найбільшім гнїві і вже нічого не малював, успокоїв я єї, як міг, і відправив, обіцюючи, що постараю ся, аби завтра, як она знов прийде, стрітило єї вічливійше принятє. Відтак удав ся я до Родена.

Я застав єго, як сидів коло вікна і схрестивши руку на грудях, глядів понуро на море, що розпростирало ся перед нами в пречуднім сонїшнім сьвітлї.

чаю деякі стани могли би бути поминені. Мінїстер — як доносять з Петербурга — відповів, що застерігає собі іменоване членів хоч би лиш длятого, що при виборах число їх було би за велике.

В декотрих сторонах Росиї зачинають проявляти ся антисемітскі і аґрарні рухи. Так розійшла ся чутка, що в Житомири на Волини вибухли противжидівскі розрухи ще грізнїйші, як були в Кишиневі. Потвердженя сеї вісти поки що нема. В тираспольскім повітї вибухли знов аґрарні розрухи. Там спалено хутор княгинї Абомелек-Лазаревої. Подібні розрухи мали вибухнути в прилуцкім повітї полтавскої ґубернії, куди вислано дві сотнї козаків. Здає ся однак, що аґрарні рухи мають лиш спорадичний характер і вибухають там, де селяни мають якісь спори або чують ненависть до управителїв дворів; впрочім панує всюди спокій а вісти о грізнім положеню на росийскім Подїлю недалеко нашої границї, які появили ся були перед кількома днями в галицких ґазетах, були або зовсїм безосновні і чисто видумані або аж надто пересадні.

Здає ся, що надходить щораз близше хвиля, в котрій обі ворожі фльоти на далекім Всходї будуть мусїли станути до бою. Фльота японьска, як то можна було припускати, стоїть в Корейскім проливі і по части стереже Владивостока. Росийска фльота держала ся доси француского побережа в Кохінхінї, але остаточно була змушена пустити ся на широке море, коли Японія зачала протестувати против нарушеня Франциєю неутральности. Довго не буде міг Рожественьский плавати без цїли по мори і буде мусїв шукати якоїсь опори для себе, а ту може знайти нинї лиш у Владивостоці, отже туди мусить передовсїм прямувати. Але до сего порту зможе він лиш тодї дістати ся, скоро розібє японьску фльоту. Здає ся, що Японцї не будуть зачіпати росийскої фльоти аж до хвилї, коли она знайде ся в догіднім для них місци.

Новинки.

Львів, дня 10-го мая 1905.

— **Іменованя.** Львівский висший суд краєвий іменував судових канцелїстів: А. Козловского в Кутах, Р. Ткачкевича в Галичинї, М. Цвілїнґа в Болехові, І. Германа в Золочеві і А. Мета в Дрогобичи канцелярийними официялами в X. кл. ранґи з полишенем їх в дотеперішних службових місцях. — П. Мінїстер скарбу іменував в галицкій прокураториї скарбу провізоричних адюнктів дра Евстахія Старжиньского і дра Витовта Старжиньского та дра Кароля Сковаржевского дійстними, а дра Адама Лярдемера і дра Станислава Марчака провізоричними ад'юнктами прокураториї скарбу; крім того іменував конципієнтів дра Тадея Вишлячиньского, дра Станислава Рибарского і дра Станислава Козьминьского дійстними, а конципієнтів дра Бжеского і дра Станислава Голомба провізоричними конципієнтами прокураториї скарбу.

— **Проф. др. В. Щурат** з припорученя мінїстерства заграничних справ виїздить сими днями, по повороті з Абациї, в київску ґубернію з оригінальною місиєю. В виду рішеня угорского правительства, перевезти в цїли похороненя на Угорщинї тїла Франца Ракочого і его сподвижників і в виду недостаточности зібраних австро-угорским ґенеральним консулятом в Київі інформаций, австро-угорске правительство рішилось вислати дра Щурата в цїли дослідів за місцем погребаня одного з подвижників Ракочого, гр. Самсона Форґача, який після невдачного повстаня мав перебувати і померти на замку кн. Вишневецких у Вишнївци, київскої ґубернії. Звістку про Форґача подав житомирский дневник „Волинь", а за ним краківский Czas, звідки то дійшло до відомости Мадярів і спонукало їх до піднятя кроків задля спровадженя тлїнних останків одного із своїх патриотів, подвижників угорскої свободи. Для своєї місиї має др. Щурат запевнену поміч київского ґенерал-ґубернатора Клейґельса в дипльоматичній дорозї.

— **З кругів руского духовеньства в армії.** Дневник розпоряджень особистих подає: о. Северин Зґарский, полевий курат I. кл. у Львові, став на власне прошене спензіонований з вибором замешканя у Львові; о. Александер Острожиньский, полевий курат I. кл. у Відни, відзначений золотим хрестом заслуги і відзнаками крилошаньскими, іменований з днем 1 мая 1905 полевим протоєреєм (Felderzpriester) у Відни.

— **Пригода на зелїзници.** На стациї в Микуличинї лучила ся в суботу небезпечна пригода зелїзничому інспекторови, п. Францови Савицкому, із Станиславова. Підчас ревізиї шляху п. Савицкий вискочив з ваґона саме в тій хвили, коли з противної сторони надбіг другий поїзд. Заки він зміг уступити ся, машина ударила его в груди і відкинула на бік. Перед нехибною смертю спасла его лише та обставина, що поїзд мав за хвилю станути і їхав звільна. Крім тяжкого удару в груди потерпів п. Савицкий велику рану на голові.

— **Смерть від грому.** Незвичайна пригода з огляду на вчасну пору лучила ся в Живци. Именно дня 4 с. м. убив грім працюючу в поли зарібницю Викторию Кальфас, котра осиротила четверо дїтий.

— **Грізний пожар** навістив дня 5-го с. м. около години 1-ої в полуднє громаду Зачерне, ряшівского повіта. Огонь знищив 54 хат і дуже богато господарских будинків. В огни погибла 2-лїтна дитина і кілька штук худоби. Хоч половина погорільцїв була обезпечена, мимо того заволоділа між ними на передновку велика нужда. Ц.

— Чи й ти може чув вже про моє нещастє? — спитав мене живо. — Тебе певне тїшить, що збуло ся твоє віщоване?

— Ти богато програв?

— Звиж двайцять тисяч франків.

— Отже все таки не все!

— Нї. Салю гри замкнено, бо була вже одинацята година. Як би не то, я може був би всьо відбив.

— Або ще й решту своїх гроший програв. Але лишім то. Мене привела сюди не твоя страта, лише біль, який ти завдав своїм грубим поведенєм тїй біднїй дівчинї.

— Ля стрезї? Она всьому винна!

— Дурниця!

— Не дурниця! Від коли я її пізнав, моє щастє змінило ся. Я вигравав чим раз менше, аж вкінци вчера так страшно програв.

— Случай!

— Нї, нї, не случай! Але ходім звідси, менї в комнатї за тїсно. Майже душу ся тут!

Ми пійшли під гору до Монако. В пречудних огородах на вершку гори Роден успокоїв ся. Але від гадки, що бідна дівчина була причиною его неповодженя в грі, не можна було відвести того впрочім так розумного і вільного від всяких забобонів чоловіка. Вкінци я й перестав противити ся. Може то було й добре, коли він — як сказав — не хоче більше бачити Ля стреґи. Тепер, коли ще її прихильність до него лише будила ся, могла она лекше переболїти неминучу розлуку, як пізнїйше.

При підвечірку в їдальній сали готелю став его потїшати один гість, що доси все завидував єму его щастя і був сьвідком его вчерашної програної.

— Ви нинї відібєте ся — закінчив він солодким голосом.

— Нинї я не граю!

— Чому нї?

— Менї здаєть ся, що мому нещастю винна одна дівчина, яку я сими днями пізнав.

— Ага! Щастє в любови, нещастє в грі.

— То нї! О любови не може тут бути бесїди.

— Отже одна з „таких пань"?...

— Противно! Сїльска дівчина з Рокка-бруни, яку я малюю! Як она називає ся, сам не знаю; її звуть Ля стреґа.

— На великий спосіб значуче імя!

Нїхто при цїлім столї не висказав свого зачудованя з того, що професор вірив, немов би дївчина була винна его нещастю. Забобони у грачів, до котрих належали майже всї гостї, суть там так звичайні, що нїхто не звертав на них уваги.

Аби Родена трохи розірвати, предложив єму поїхати до Нїцци, або ще лїпше пійти туди через Ля Турбі дорогою де ля Корніш. В часї моїх случайних проходів відкрив я недалеко одної гостинницї, названої, коли не помиляю ся, після форту д'Езе, одно місце, звідки розпростирає ся чудовий вид на північ і всхід на снїжні верхи приморских Альп, а на захід на залив Бе де Анж коло Нїцци і на далеко в море врізуючий ся півостров Ст. Жан. Імовірно такий сам вид буде представляти ся і з гори Мон Ажель, Тет де Шіен і инших доокрестних гірских верхів. Але на всїх тих верхах побудовані форти і тому они не приступні, як впрочім цїле побереже від Нїцци аж до італїяньскої границї за Ментоною просто наїжене арматами. Непорадно, особливо для Нїмців, підходити надто близько до тих фортів; з законом о шпіґуньстві нема що жартувати, так само як з палкою вдачию місцевих провансальских жителїв. Але з другої сторони мушу признати, що в часї моїх частих подорожий на француску Рівієру, а навіть до ославленої з француского шовінїзму Марсилиї, нїколи не стрітила мене нїяка неприємність, хоч я нїколи не укривав моєї нїмецкої народности, та що буча, яка в часї мого побуту в Нїцци счинила ся в однїй каварни, де кількох моїх нїмецких земляків лиш з трудом уникнуло побоїв, була викликана виключно лиш їх безтактним, визиваючим виступом.

В Ля Турбі, з її ще по части удержаним памятником Цезара Августа, були ми вже кілька разів, хоч дорога туди з Монте Карльо веде під стрімку гору і цїлком незаслонена від сонця, так що перейти нею справдї прикро. Але прехороший вид з гори нагороджує щедро напружене, по котрім обіцював я собі благодатний вплив на розстроєні нерви Родена. І він таки дійстно поволи успокоїв ся по незвичайній у него балакливости при підвечірку і коли ми по кількагодиннім ходї спускали ся до Нїцци дорогою попри астрономічну обсерваторию, видавало ся менї, що можу его цїлком безпечно спитати, чи він взагалї не хоче більше бачити Ля стреґи.

Він спершу мовчав і задуманий урвав цьвіт рожі, яка росла там в великій скількости вздовж дороги.

— Чи гадаєш, що буде їй дуже жаль, коли би я нагле перервав з нею зносини? — відповів він менї питанєм.

Я був би то радо заперечив, бо тепер, як видко було, мав він найбільшу охоту зірвати з нею. Але не міг нїяк перечити в так очивидний спосіб правдї.

— Жаль буде їй на кождий спосіб — відповів я — і то не малий жаль. Але щиро сказавши, лїпше тепер, як пізнїйше! Она ще наців дитина і тепер переболить то лекше, як коли-б по довших зносинах її прихильність перемінила ся в повну любов до тебе.

— Знаєш — властиво така любовна пригода належить до італїяньскої подорожи кождого маляря!

— Тьфу! Не говори так легкодушно. Ті слова не йдуть тобі з серця.

— Правда. Для хвилевої забавки її шкода. А о подружу чей не можна тут гадати.

— Певно що нї.

— Тим менше, що.... Він перервав, але я здогадав ся, що я хотів сказати. Він гадав: тим менше, що приносить менї нещастє в грі, а не вимовив того лише тому, бо бояв ся, що я висьмію его забобон, хоч той забобон в тій хвили, коли розходило ся о дівчину, був для мене дуже пожаданий.

— Як гадаєш її відправити? — питав я его.

— Скажу їй, що я тепер не настроєний до мальованя — бо то таки й правда — додав зітхаючи. — Пізнїйше може про мене знов на кілька днів прийти, коли буду мати готовий образ.

— То ти вже тілько намалював, що можеш его докінчити з памяти?

к. Президия Намістництва уділила нещастним 1000 К запомоги.

— **Смерть від електричного току.** В Бориславі, в копальни воску земного акцийного товариства погиб дня 5-го с. м. гірник Іван Струг. Причиною смерти его був електричний ток, бо Струг працюючи в закоии паткнув ся неуважно на електричний дрот і погиб на місци.

— **Кровава сьвяточна забава.** В великодну неділю дня 30 цьвітня с. р. убито в Яструбци, присілку Ганусовець коло Єзуполя 18-літного паробка. Ганусовецкі паробки удали ся именно того дня до Яструбця на забаву, котра буває дуже часто в тих охрестностях також военною виправою. Паробки з Яструбця хотіли показати непрошеним гостям, що їх не боять ся, і викликали бійку, котра відбула ся в корчмі. Бійка скінчила ся смертию одного і тяжким покалїченєм чотирох з паробків. Чотирох паробків підозрілих о убийство, арештовано.

— **Самоубийство.** Дня 5 с. м. кинув ся під колеса поїзду тягарового коло Ряшева Ігнатий Офнер, торговельний помічник. Тіло самоубийника найдено в страшний спосіб покалїчене. Причиною самоубийства мало бути виданенє Офнера із служби.

Телєграми.

Відень 10 мая. Вісти о якійсь реконструкциї кабінету і лїста членів нового кабінету подана деякими ґазетами єсть зовсїм безосновною і лиш звичайною комбінациєю.

Рим 10 мая. Аґентия Стефанї'го доносить, що зі взгляду на положенє на Креті відплили до Суди вчера два военні кораблї італїяньскої ескадри резервової.

Петербург 10 мая. У всїх місцевостях в цїлій державі российскій позволено приймати депеші в польскій мові.

Петербург 10 мая. Закінчив ся з'їзд інжинїрів. Послїдні два засїданя відбули ся поза Петербургом. Всї члени з'їзду виїхали до Теріокі у Фінляндиї.

Іркутск 10 мая. (Петерб. Аґ. тел.) Коло озера Байкальского усунула ся земля і перервала значну часть шляху зелїзниці об'їздової. Підчас сеї пригоди страти в людях не було.

Париж 10 мая. Аґентия Гаваса доносить з Натранґ (в Анамі) під вчерашною датою: Адмірал Рожественский, котрий від кількох днів плавав на водах заливу Пауфонґ, поплив нинї з цїлою фльотою на широке море.

Лодзь 10 мая. На основі анонїмного листу зробила полиция дня 8 с. м. ревізию в домі під ч. 63 при ул. Бенедикта і знайшла в помешканю якогось муляря під підлогою дві бомби, три револьвери і 60 набоїв. Арештовано три особи.

Бомбай 10 мая. В цїлій охрестности дало ся почути сильне землетрясенє. Згинуло 100 людий, а богато будинків завалило ся.

Лїмож 10 мая. Страйкуючих робітників, котрі від трох днїв держали дім фабриканта Болїє в облозї, щоби его голодом змусити до уступок, спонукало вчера 30 жандармів відступити від облоги. Межи робітниками а фабрикантом розпочали ся переговори.

Петербург 10 мая. Пет. Аґ. тел. доносить з Ситяри під датою 8 с. м.: На лївім крилї наша кольона побачила дня 5 с. м. в передолинї Інґолїн 2 японьскі баталиони з 6 пушками. З обох сторін роздали ся вистріли. На нашім правім крилї показали ся значні сили японьскі. Передна сторожа японьска була так сильна, що патрулї нашої кавалєрії не могли єї переломити.

Петербург 10 мая. Заповіджені на вчера пополудне в Петровскім парку збори робітників не відбули ся. „Новості" доказують, що відбули ся они на иншім місци при участи кількох тисячів людий. Ухвалено обходити сьвято першого мая спокійно, щоби не дати полїциї причини виступити чинно.

— Ах, що ти розумієш! — крикнув нетерпеливо. — Коли має ся модель перед очима, то очивидно малює ся лїпше.

Я его цїлком зрозумів. Він не хотів головно длятого бачити тепер дівчини, бо не міг позбути ся пересьвідченя, що она приносить єму нещасьє. Але з другої сторони єї сьвіжа, молода краса разом з любовию єї до него мала для его горячого артистичного серця надто богато принади, як щоби він міг рішити ся віддалити єї цїлком від себе. Все таки була надія, що серед его пристрасти до гри, від котрої тепер годі було би відорвати его память на дівчину на стілько затре ся, що відтак їх розлука не стрітить на поважнїйші перепони.

— Чи зробиш менї прислугу, аби їй сказати, що не потребує кілька днів приходити? — перебив він мою задуму.

— Дуже радо!

— Ти то можеш лекше зробити як я — пояснив свою просьбу. — Для мене було би то тяжко.

— Хоч нинї рано обійшов ся з нею так грубо, що она з сльозами в очах прибігла до мене.

— Ах, тодї я сам не знав, що робив і говорив. Моя стара надто мене роздразнила. Тепер я спокійнїйший і бою ся.... Нї, скажи ти їй! Може вийдеш завтра рано напротив неї? Нинї буде й так за пізно.

— Добре.

— Дякую!

Коли я на другий день вийшов, аби виповнити его порученє, прилучив ся він до мене.

— Проведу тебе трохи — сказав і ми пустили ся дорогою до Ст. Роман. Недалеко каплицї почули ми нараз жіночий голосний крик о поміч.

— То Ля Стреґа! — крикнув Роден і так скоро, що я не міг єму додержати кроку, поспішив на закрут дороги.

Він не помиляв ся. То була дійстно Ля Стреґа, що там з плачем силувала ся видертись жандармови, що сильно держав єї за руку, між тим як якийсь малий, сивий панок, що стояв побіч, пустив ся бічною уличкою поміж доми скорим ходом, однако не так скоро, щоби я не пізнав в нїм того гостя, що вчера при підвечірку в гостинници потїшав Родена.

— Що та дівчина зробила? Пустіть єї! Сейчас! — крикнув Роден до карабінїєра.

— Пильнуйте себе, пане! — відповів той грубо. — Маю приказ не позволити їй вступити на землю князївства.

Одним ударом по руцї карабінїєра Роден увільнив єї.

— Она має таке саме право прийти сюди, як кождий инший! — крикнув він в гнїві.

— Ви нарушили мене в урядованю! — відповів карабінїєр люто і поклав руку на шаблю — за те відповісте! Пійдете за мною до уряду.

— Над безборонними дївчатами знущати ся, то не ваше урядованє! — відозвав ся я тепер поважно, між тим як Ля Стреґа утїкла до Родена, котрий поклав їй на плечи руку, немов би хотів єї охоронити. На руцї малої дівчини видко було знаки від сильного стисненя карабінїєрских пальців.

— Коли хочете, щоби з того вчинила ся скандальна істория, котру опишуть всї часописи і при котрій ви певне не наживите слави, то арештуйте мого приятеля! Я пійду з ним разом і постараю ся, аби ваше грубе поведенє супротив безборонної дитини дістало ся до відомости вашого начальства!

Він надумував ся.

— Але я маю строгий приказ не пустити єї через границю! — замітив уперто.

— А щож она зробила?

— Не знаю. І то мене не обходить! Маю виповнити приказ і конець!

Я здогадував ся вже, о що іде. Той старий пан був без сумніву одним із шпигунів, яких дім гри удержує у всїх більших готелях. Він чув, що Роден не хоче вже грати, бо Ля Стреґа приносить єму нещастє — отже достаточна причина для всемогучої в Монаку печери гри, аби дівчину держати з далека.

(Дальше буде).

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа** у Львові дня 9 мая. Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 8·75 до 9·—; жито 6·40 до 6·60; овес 7·30 до 7·50; ячмінь пашний 6·75 до 7·25; ячмінь броварний 7·30 до 7·75; ріпак 11·50 до 11·75; льнянка —·— до —·— горох до варення 7·75 до 10·—; вика 11·50 до 12·50; бобик 7·50 до 8·—; гречка 8·75 до 9·50; кукурудза стара 8·— до 8·50; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 60·— до 75·—; конюшина біла 45·— до 65·—; конюшина шведска 65·— до 80·—; тимотка 25·— до 32·—.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Ц. к. управ. галицкий акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

у Львові.

Філії: в Кракові. Чернівцях, Тернополи. — **Експозитури:** в Станиславові, Підволочисках, Новоселици.

КОНТОРА ВИМІНИ

купує і продає всякі вартістні папери і монети по найдокладнійшім дневнім курсі, не числячи ніякої провізиї.

Біржеві замовленя

виконує ся під найприступнїйшими услівями і уділяє ся всяких інформаций що-до певної і користної

льокациї капіталів.

ВСЯКІ КУПОНИ

і вильосовані цінні папери виплачує ся без потрученя провізиї і коштів.

БЕЗПЛАТНЕ ПЕРЕГЛЯДАНЄ

числел льосів і инших паперів підлягаючих льосованю.

ОБЕЗПЕЧЕНЄ ЛЬОСІВ

перед стратою з причини вильосованя.

Депозитовий відділ

приймає вкладки і виплачує задатки на біжучий рахунок, бере до перехованя цінні папери і уділяє на них задатки.

Надто заведено на взір заграничних інституций так звані

Сховкові депозити

(Safe Deposits).

За доплатою 50 до 70 К річно депозитар одержує в сталевій панцирній касї сховок до виключного ужитку і під власним ключем, де **безпечно а дискретно** може перехозати своє майно або важні документи. В тім напрямі починив банк гіпотечний як найдальше ідучі зарядженя.

Приписи дотично сего рода депозитів можна одержати безплатно в депозитовім відділї.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).